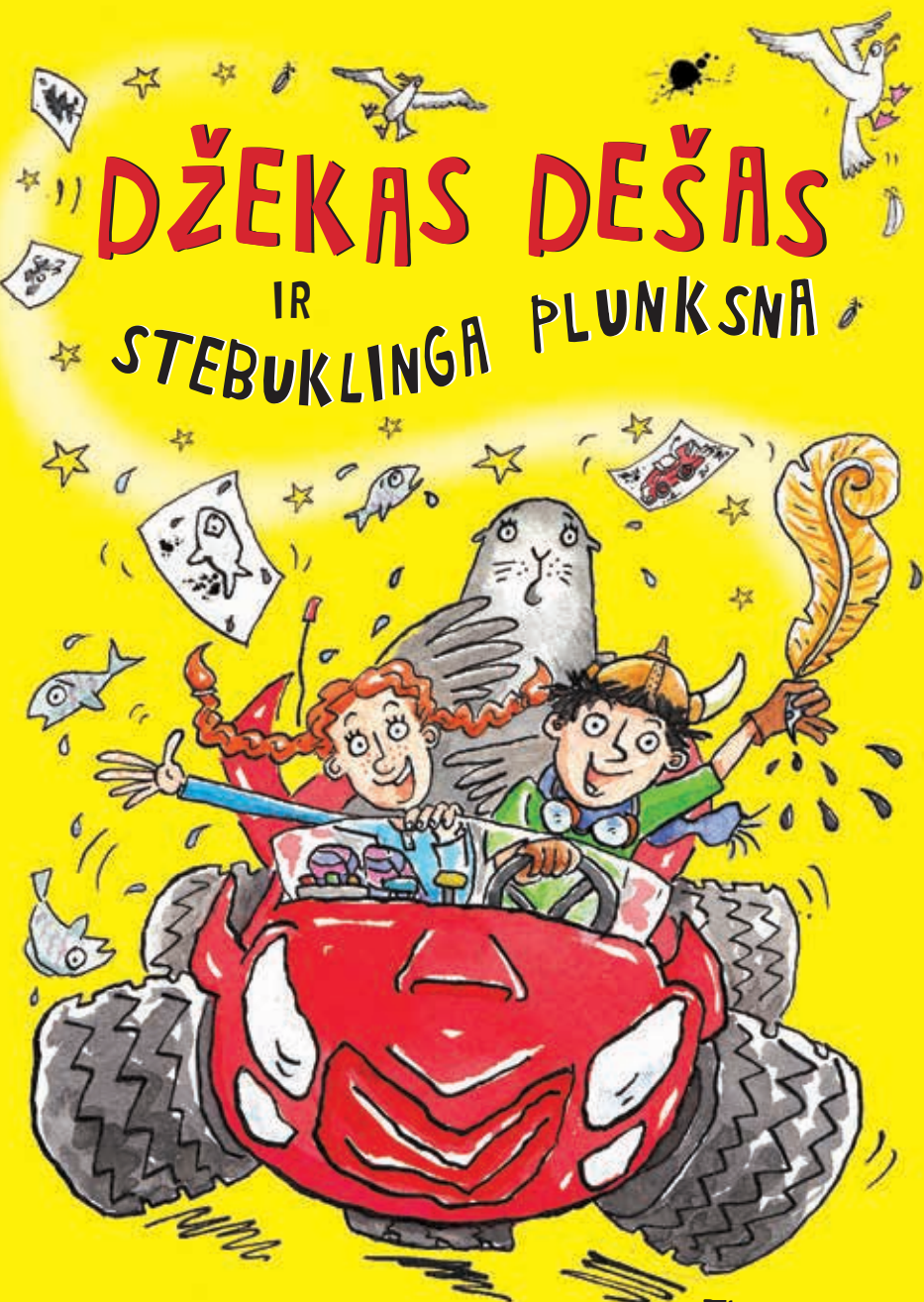

SOPHIE PLOWDEN

Iliustravo
Judy Brown

PIRMAS

– Ei! Snaudžiatrumpiki!

Džekas Dešas mikliai apsisuko. Kas tai pasakė? Jo tamsios akys puolė naršyti užpakalinį sodelį, iš kairės į dešinę.

– Ar nori „šerbetinio spyrio“? – kalbėjo balsas. – Saldainiai stipraus skonio.

Džekas pasitrynė ausis: balsas sklido nuo gyvatvorės. Berniukas puolė ant žemės ir nušliaužė per žolę tyliai it gyvatė mamba.

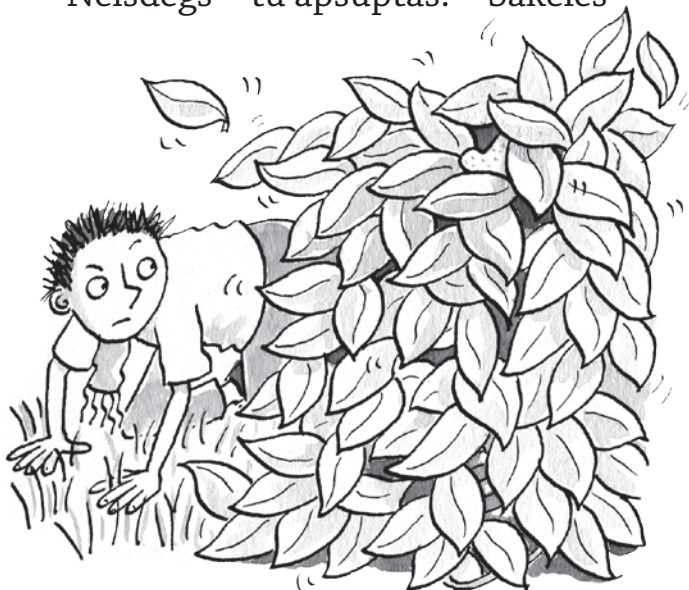
Gyvatvorė sušnarėjo.

Aha! Pro lapus kyšojo strazdanota nosis: įsibrovėlis... svetimas... šnipas!

– Žinau, kad tu čia, – sušnypštė jis.

Gyvatvorė suprunkštė.

– Neišdegs – tu apsuptas. – Šakelės

prasiskyrė ir berniukas pašoko ant kojų. –

Gera! – pats prisiprašė. Rankas ant galvos ir...

Iš gyvatvorės išlindo ji: maždaug jo amžiaus mergaitė dryžuotomis kelnėmis ir raudonomis garbanotomis kasytėmis.

Ji nusibraukė nuo plaukų šakelę, kyštelėjo į kuprinę ranką ir, ištraukusi popierinį maišelį, ištiesė jam po nosimi.

– Prašom, – tarė ji. – Paragauk.

Džekas įkišo ranką į maišelį ir ištraukė didžiulį žalią, gleivėmis varvantį rutuliuką.

– *Valgyti* jį? – jis spoksojo tai į mergaitę, tai į delne gulintį daiktą: tas atrodė, lyg būtų iškritęs iš kokio senio nosinės.

– Suvalgyk, – nenustygo mergaitė. – *Je išdrįsi.*

Tai buvo ateivis šliužas iš Bjaurasties planetos – ir Džekas turėtų jį dėti į burną?

– Ką išvis čia veiki? – paklausė Džekas. – Tai privati valda. – Jis nusišluostė gleives į džinsus ir, sunėręs rankas, nutvilkė mergaitę akimis. – Žinai, aš esu profesionalus imtynininkas.

– Tikrai? – ji nužvelgė jį nuo galvos iki kojų. – Tai koks tavo ringo vardas?

– Kas mano?

– Žinai, tavo profesionalaus imtynininko vardas.

– Ak. Mano vardas... eee... Drąsusis Džekas Pavojus.

– Ne, visai ne – tavo vardas Bailusis Peliukas.

– Bailusis Peliukas? Cha! – Džekas išsižiojo, užvertė galvą ir įsimetė „šerbetinį spyrį“ į burną.

Trekšt. Berniukas sumirksėjo.

Trykšt. Jis kostelėjo.

– Grrhhhh, – Džekas stvėrėsi rankomis už gerklės.

– Ei, tavo akys sudrėko. – Ji stovėjo taip arti, kad jų nosys kone lietėsi. – Juk neverki, ką?

– Nnnchh.

– Ir visas išraudai. Žinai ką? Padėsiu tau atvėsti stipria vandens srove. Šauna kaip iš patrankos. Niekur neik.

Ji pradingo gyvatvorėje, o po akimirkos vėl pasirodė tempdamasi per lapus žarną, spausdama jos antgalį kumštyje, o pirštą uždėjusi ant svirties.

– Jei tėtis sužinos, nuraus man galvą – praėjusį kartą vandeniui nutrenkiau jį nuo dviračio.

Džekas bandė šūktelėti, bet jam nutirpo lūpos. „Ji beprotė. Visai kvaištelėjusi. Pusiau kepta, skystai virta, skonio receptorius žudanti kiaušiagalvė.“ Berniukas jau žengė atbulas, bet Kiaušiagalvė paleido vandenį.

– Tu visas permirkęs! – šūktelėjo ponas Dešas. – Kas, po galais, nutiko?

Džekas klūpojo prie užpakalinių durų slenksčio, lekavo it pudelis.

– Mano l-l-liežuvis, – išspaudė jis. – Jis liepsnoja! – Berniukas svyruodamas įslinko vidun ir užstūmė skląstį. – Tėti... greičiau... uždaryk langus, užrakink duris... ji... ji...

– Kas? Kur? Apie ką čia šneki?

– S-sode... strazdanos ir kasytės!

Ponas Dešas dirstelėjo pro langą.

– Ten nieko nėra. Nejau nematai, kad turiu darbo? Turiu nušveisti porcelianą ir... Džekai? Kur eini?

– Ginklo! – sušuko berniukas. – Man reikia ginklo! – ir nulėkė į virtuvę.

– Labas, Džekai, branguti, – tarė mama, iškraudama ant grindų sudėtas dėžes. – Tyrinėjai mūsų naująjį sodą?

– Ten yra mergaitė, ji turi tokių saldai-
nių ir...

– Kaip gražu... – mama išėmė iš dėžės bulvių trintuvę. – O ko norėtum pietums?

– Gražu? *Gražu?* Tikra raudongalvė nusikaltėlė – bandė nuskusti man veidą!

– Tikrai? Ar ne malonu?

– *Malonu?* Ji tokia pat maloni, kaip dantistas su įjungtu grąžtu ir vapsvų lizdu kelnėse. Mes nebegalime čia gyventi – turėsime kraustyti atgal į namus.

– Širduk, aš bandau apsitvarkyti. Eik susišukuot.

Tuk tuk tuk.

Kažkas atėjo prie paradinių durų.

– Tai ji. – Džekas ištraukė bulvių trintuvę mamai iš rankų.

– Nebūk paikas vaikas – tai perkraustymo darbuotojai atvežė mūsų baldus.

– Mama, nesijaudink, aš tave apgin-
siu. – Jis išbėgo į koridorių mojuodamas
savo ginklu. – Tėti, – šūktelėjo. – Palauk!

Bet tėtis jau atidarė duris.